

РЕШЕНИЕ

№ 8790

гр. София, 31.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 160 СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети юли през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: СВЕТОСЛАВ Т. СПАСЕНОВ

при участието на секретаря СИМОНА Г. НИКОЛОВА
като разгледа докладваното от СВЕТОСЛАВ Т. СПАСЕНОВ Гражданско дело № 20221110108691 по описа за 2022 година

Производството е образувано по искова молба с вх. № 31989/18.02.2022 г., подадена от името на „Т.“ ЕООД, чрез адвокат Н.С. срещу „Б.“ АД, с която е предявени обективно кумулативно съединени осъдителни иски, както следва: 1/ иск с правно основание чл. 327, ал. 1 от ТЗ – за сумата от 2162,82 лева, представляваща незаплатена цена на стоки – 25,140 тона гориво Полимер Модифициран Битум 45/80-65 по договор за покупко-продажба, сключен между „Т.“ ЕООД, в качеството на продавач и „Б.“ АД, в качеството на купувач, за която е издадена фактура № 1000001532/26.06.2019 г., ведно със законна лихва върху горепосочената сума, считано от 16.02.2022 г. до окончателното изплащане на сумата и 2/ иск с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД за сумата от 562,93 лева, представляваща лихва за забава за периода 26.07.2019 г. – 16.02.2022 г., върху претендираната сума за главница.

Ищецът твърди, че към 26.06.2019 г. е в бил търговски отношения с ответното дружество, по силата на които между страните в производството бил сключен договор за покупко-продажба на стоки – 25,140 тона гориво Полимер Модифициран Битум 45/80-65 по договор за покупко-продажба, сключен между „Т.“ ЕООД, в качеството на продавач и „Б.“ АД, в качеството на купувач. Поддържа се, че уговорената между страните цена на стоките, предмет на сключения между тях договор за покупко-продажба била в размер

на 35809,42 лева с ДДС. Твърди се, че ищцовото дружество е изпълнило в срок задълженията си по сключения между страните договор, като доставил на ответното дружество уговореното количество гориво, а именно 25,140 тона гориво Полимер Модифициран Битум 45/80-65. За продажбата и транспортирането на горивото ответникът е следвало да заплати уговорената между страните цена, съгласно издадена фактура № 1000001532/26.06.2019 г., а именно 35 809, 42 лева. Сумата следвало да бъде заплатена до 26.07.2019 г., съгласно посочения във фактура № 1000001532/26.06.2019 г. падеж. Сочи се, че от ответникът била заплатена сума в общ размер от 33 646,60 лева, като неплатена останала част в размер на 2162,82 лева, която именно се претендира в настоящото производство. Претендира се и лихва за забава за периода 26.07.2019 г. – 16.02.2022 г., върху претендираната в производството главница.

Моли се, за уважаване на предявените искове и за осъждането на ответното дружество да заплати на ищеца суми, както следва: 1/ сумата от 2162,82 лева, представляваща незаплатена цена на стоки – 25,140 тона гориво Полимер Модифициран Битум 45/80-65 по договор за покупко-продажба, сключен между „Т.“ ЕООД, в качеството на продавач и „Б.“ АД, в качеството на купувач, за която е издадена фактура № 1000001532/26.06.2019 г., ведно със законна лихва върху горепосочената сума, считано от 16.02.2022 г. до окончателното изплащане на сумата и 2/ сумата от 562,93 лева, представляваща лихва за забава за периода 26.07.2019 г. – 16.02.2022 г., върху претендираната сума за главница.

Претендират се разноси, както в настоящото исково производство, така и производството по допускане обезпечение на бъдещ иск, предявен за разглеждане в настоящото производство.

В законоустановения срок по чл. 131 ГПК е депозиран отговор на исковата молба от страна на ответника в производството, с който се оспорват предявените искове. Оспорва се наличието на валидно възникнало правоотношение между страните в производството, с твърдения в исковата молба предмет. Поддържа се, че дори да се приеме, че такова валидно правоотношение е възникнало между страните, то ответното дружество не е получило твърдяното количество битумна смес, респективно, не е получило битумна смес, отговаряща на минималните стандарти за качество за смеси от

подобен тип. Оспорва се и акцесорната претенция за лихва за забава.

Моли се за отхвърляне на предявените иски. Претендират се разноси.

Съдът, като съобрази доводите на страните и обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Предявени са обективно кумулативно съединени осъдителни иски, както следва: 1/ иск с правно основание чл. 327, ал. 1 от ТЗ – за сумата от 2162,82 лева, представляваща незаплатена цена на стоки – 25,140 тона гориво Полимер Модифициран Битум 45/80-65 по договор за покупко-продажба, сключен между „Т.“ ЕООД, в качеството на продавач и „Б.“ АД, в качеството на купувач, за която е издадена фактура № 1000001532/26.06.2019 г., ведно със законна лихва върху горепосочената сума, считано от 16.02.2022 г. до окончателното изплащане на сумата и 2/ иск с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД за сумата от 562,93 лева, представляваща лихва за забава за периода 26.07.2019 г. – 16.02.2022 г., върху претендираната сума за главница.

По отношение на иска с правно основание чл. 327, ал. 1 ТЗ, съдът намира следното:

На основание чл. 154 ГПК в тежест на ищеца по иска с правно основание чл. 327, ал. 1 ТЗ е да докаже наличието на правоотношение между страните по валиден договор за търговска продажба, по силата на който е изпълнил задължението си за предаване на стоката и в тежест на ответника е възникнало изискуемо задължение за плащане на цена в претендирания размер.

При доказване на посочените обстоятелства в тежест на ответника е да докаже погасяването на дълга.

Правното действие на твърдените в исковата молба договори за търговска продажба попадат под приложното поле на ТЗ, тъй като се твърди договорното правоотношение да е възникнало между търговци и за тях следва да се прилагат нормативните правила, уредени в ТЗ - арг. чл. 318, ал. 1, ал. 1, във вр. с чл. 286, ал. 1 ТЗ. По това материално търговско правоотношение за ищеца са породени две основни облигаторни задължения - да прехвърли правото на собственост върху описаните в процесните фактури и кредитно известие стоки и да предаде тяхното владение на купувача, а за ответника - да

заплати уговорената продажна цена и да получи вещите, предмет на договора - арг. чл. 200, ал. 1 ЗЗД, във вр. с чл. 288 ТЗ.

Договорът за търговска продажба по смисъла на чл. 318 ТЗ е консенсуален и неформален, поради което сключването му предполага постигане на съгласие между продавача и купувача относно съществените елементи на продажбата - стока и цена, без да е необходимо обективизиране на съгласието в писмена форма. Без значение е начинът на договаряне, същественото е съвпадането на насрещните воли на страните за продажба, за да се приеме, че между страните се учредява валидно облигационно правоотношение. Само наличието на последното не е достатъчно, за да се приеме, че е налице основание за плащане, тъй като основанието ще възникне при изпълнението на договора - с извършване на доставката за продавача ще възникне правото да иска престиране на цената от страна на купувача. В случаите, когато страните са оформили продажбата чрез съставена за целта фактура, фактурата съставлява доказателство за сключването на договора и за породените от него права и задължения, но не е условие за действителността му. Поради неформалния характер на продажбата преценката за сключване на договора не следва да бъде ограничавана само до съдържанието на фактурата, а следва да се прави с оглед на всички доказателства по делото, в т.ч. и на тези относно предприети от страните действия по изпълнение на договора /получаване на стоката или плащане на цената/, които при определени предпоставки могат да се разглеждат като признания за съществуването на облигационната връзка.

Съгласно правилата за разпределение на доказателствената тежест, ищцовото дружество следва да установи, че спорното право е възникнало, в случая това са обстоятелствата, свързани със съществуването на договорни отношения между страните по договор за продажба, изпълнение на задължението на ищеца за непаричната престация - да прехвърли собствеността на продадената вещ и да предаде /достави/ вещта, както и настъпване на изискуемостта на вземането.

От представените по делото и приобщени към доказателствения материал международна товарителница за превоз с превозвач Т. ЕООД от 24.06.2019 г., нареждане за експедиция на стоки № 2519/26.06.2019 г. с превозвач Т. ЕООД и получател Б. АД, фактура № 1000001532/26.06.2019 г. и

приемо-предавателен протокол № 161ПМБ от 26.06.2019 г., подписан към фактура № 1000001532/26.06.2019 г., се установява в производството, че страните по делото са били обвързани от валидно възникнало между тях договорно правоотношение, по силата на което ищцовото дружество се е задължило да продаде и достави на ответника 25,140 тона полимер модифициран битум срещу поето от ответното дружество задължение за заплащане на уговорената между страните цена в размер на 35 809,42 лева с включен ДДС.

Установените въз основа на горепосочените писмени доказателства обстоятелства се подкрепят и от останалия събран по делото доказателствен материал, а именно от заключението на вещото лице по допуснатата, изготвена, приета и неоспорена от страните в производството съдебно-счетоводна експертиза, което съдът намира, че следва да кредитира, доколкото вещото лице е отговорили ясно, обосновано и в пълнота на поставените задачи, като същевременно не възниква съмнение относно правилността на изводите, обективирани от вещото лице в заключението.

От заключението на вещото лице по приетата в производството съдебно-счетоводна експертиза се установява по делото, че фактура № 1000001532/26.06.2019 г. е осчетоводена от ищцовото дружество в м.06.2019 г., като данъчната основа е отчетена като приход в група 700, а ДДС е начислен като задължение към бюджета със счетоводна статия: ДТ сметка 411 „Вземания от клиенти“ на аналитично ниво „Б.“ АД и Кр сметка 702 „Приходи от продажба на стоки“, кр сметка 453 „Начислен данък за продажбите“. От заключението на вещото лице по приетата в производството съдебно-счетоводна експертиза се установява още, че в Дневник за продажби за м.06.2019 г., фактура № 1000001532/26.06.2019 г. е отчетена на ред № 43 и е включена в общата сума на данъчната основа, подлежаща на облагане с ДДС в Справка-декларация за ДДС. Установява се също, че след извършена проверка в счетоводството на ищеца и проверка на банкови извлечения от сметка на Т. ЕООД, е констатирано извършване на частични плащания от ответното дружество на суми по фактура № 1000001532/26.06.2019 г., както следва: 1/ авансово плащане на сума в размер на 31 606,55 лева, извършено на 26.06.2019 г. и 2/ плащане на сума в размер на 2040,05 лева, извършено на 09.01.2020 г. От приетото в производството заключението на вещото лице по допуснатата съдебно-счетоводна експертиза се установява и обстоятелството,

че след извършените частични плащания по процесната фактура № 1000001532/26.06.2019 г., незаплатения от ответното дружество остатък е в размер на 2162,82 лева.

От обсъдените по-горе събрани по делото доказателства, се доказва в производството, при условията на пълно и главно доказване, наличието на валидно съществувало между страните по делото договорно правоотношение, по силата на което ищцовото дружество се е задължило да продаде и достави на ответника 25,140 тона полимер модифициран битум срещу поето от ответното дружество задължение за заплащане на уговорената между страните цена в размер на 35809,42 лева с включен ДДС. Като допълнение в тази връзка, следва да се посочи и обстоятелството, че от страна на ответното дружество не е осигурено съдействие на вещото лице по допуснатата в производството съдебно-счетоводна експертиза, като на вещото лице е отказано съдействие и достъп до счетоводни документи на ответното дружество, поради което на основание чл. 161 ГПК /съгласно която разпоредба, съдът може да приеме за доказани фактите, относно които страната е създала пречки за събиране на допуснати доказателства/ и с оглед събрания по делото доказателствен материал, съдът следва да приеме за доказано в производството, че процесната фактура № 1000001532/26.06.2019 г. е получена от ответното дружество и е осчетоводена от последното.

Съдът намира, че е доказана и изправността на ищцовото дружество по отношение поетите по процесното договорно правоотношение задължения, т.е. проведено е пълно и главно доказване на обстоятелството, че ищецът е прехвърлил на ответника собствеността върху стоките, предмет на процесния договор за търговска продажба и е предал стоката на купувача по договора /Б. АД/. Това обстоятелство се установява от събраните по делото доказателства, в това число международна товарителница за превоз с превозвач Т. ЕООД от 24.06.2019 г., нареждане за експедиция на стоки № 2519/26.06.2019 г. с превозвач Т. ЕООД и получател Б. АД, фактура № 1000001532/26.06.2019 г., приемо-предавателен протокол № 161ПМБ от 26.06.2019 г., подписан към фактура № 1000001532/26.06.2019 г. и заключението на вещото лице по допуснатата, приета и неоспорена от страните по делото съдебно-счетоводна експертиза.

От приобщените към доказателствения материал международна

товарителница за превоз с превозвач Т. ЕООД от 24.06.2019 г. и нареждане за експедиция на стоки № 2519/26.06.2019 г. с превозвач Т. ЕООД и получател Б. АД се установява в производството, че стоките, предмет на процесния договор за търговска продажба са доставени на ответника в уговорения за това разтоварен пункт, а именно АБ Студена, Перник на 26.06.2019 г. и респективно са приети от представител на ответното дружество, който с подписа си в приемо-предавателен протокол № 161ПМБ от 26.06.2019 г., подписан към фактура № 1000001532/26.06.2019 г., е удостоверил и потвърдил получаването на стоката, а именно Полимер Модифициран Битум 45/80-65 от 25,140 тона. Действително от страна на ответното дружество е оспорено получаването на стоката, респективно и наличието на представителна власт на лицето Веселин Славков, който е положил подписа си в приемо-предавателен протокол № 161ПМБ от 26.06.2019 г., подписан към фактура № 1000001532/26.06.2019 г., да действа от името на ответното дружество. В тази връзка, следва да се посочи, че съгласно разпоредбата на чл. 301 от ТЗ, когато едно лице действа от името на търговец без представителна власт, се смята, че търговецът потвърждава действията, ако не се противопостави веднага след узнаването. В конкретния случай не само, че ответникът не се е противопоставил на извършените от името на дружеството действия, от страна на лицето Веселин Славков, но и е потвърдил същите, извършвайки частични плащания по фактура № 1000001532/26.06.2019 г., във връзка с която е подписан и посочения по-горе приемо-предавателен протокол № 161ПМБ от 26.06.2019 г. /което обстоятелство безспорно се установи от заключението на вещото лице по приетата в производството съдебно-счетоводна експертиза/.

Извършените от ответното дружество частични плащания по процесната фактура № 1000001532/26.06.2019 г., представляват недвусмислено признание на задълженията по нея.

Същевременно, както се посочи и по-горе, от страна на ответното дружество не е осигурено съдействие на вещото лице по допуснатата в производството съдебно-счетоводна експертиза, като на вещото лице е отказано съдействие и достъп до счетоводни документи на ответното дружество, поради което на основание чл. 161 ГПК /съгласно която разпоредба, съдът може да приеме за доказани фактите, относно които страната е създала пречки за събиране на допуснати доказателства/ и с оглед

събрания по делото доказателствен материал, съдът следва да приеме за доказано в производството, че процесната фактура № 1000001532/26.06.2019 г. е получена от ответното дружество и е осчетоводена от последното, което на самостоятелно основание представлява признание на задължението по процесната фактура. В тази връзка, следва да се посочи, че трайно установена е практиката на ВКС, че фактурите отразяват възникналото между страните правоотношение и с осчетоводяването им от ответното дружество, включването им в дневника за покупко-продажби по ДДС и ползването на данъчен кредит, представляват недвусмислено признание на задължението по тях. Съгласно непротиворечивата практика на ВКС, обективизирана в решение № 46/27.03.2008 г. по т. д. № 454/2008 г., решение № 96/26.11.2009 г. по т.д. № 380/2008 г., решение № 42/15.04.2010 г. по т. д. № 593/2009 г. и др., е обосновано становище, че фактурата може да се приеме като доказателство за сключен договор, ако отразява съществени елементи от съдържанието на сделката - вид на предоставената услуга, стойност, начин на плащане, имена на страните, респ. на техните представители, време и място на сключване на договора. Според други решения на ВКС, а именно - решение № 211/30.01.2012 г. по т. д. № 1120/2010 г., II ТО, решение № 109/07.09.2011 г. по т.д. № 465/2010 г., II ТО, решение № 92/07.09.2011 г. по т. д. № 478/2010 г., II ТО, решение № 30/08.04.2011 г. по т. д. № 416/2010 г., I ТО, решение № 118/05.07.2011 г. по т. д. № 491/2010 г. на II ТО, решение № 71/08.09.2014 г. по т. д. № 1598/2013 г. на II ТО, фактурите отразяват възникналата между страните облигационна връзка и осчетоводяването им от търговското дружество -ответник, включването им в дневника за покупко-продажби по ДДС и ползването на данъчен кредит по тях по смисъла на ЗДДС, представлява недвусмислено признание на задължението и доказва неговото съществуване. Нещо повече, според приетото в решение № 42/2010 г. по т. д. № 539/2009 г. на II ТО, решение № 92/2011 г. по т. д. № 478/2010 г. на II ТО и решение № 47/2013 г. по т.д. № 137/2012 г. на II ТО, дори да се счете, че издадената фактура е неистинска /неавтентична/ или е останала неподписана за "получател" от купувача по договора за търговска продажба, респ. от възложителя по договор за изработка, тя може да послужи като доказателство за възникване на отразените в нея задължения, ако съдържа реквизитите на съществени елементи на конкретната сделка, отразена е счетоводно от двете страни, както и е ползван данъчен кредит. В решение № 211/2012 г. на

ВКС по т. д. № 1120/2010 г. на II ТО е посочено още, че само по себе си отсъствието на изискуеми от Закона за счетоводството реквизити във фактурата, не е основание за отричане на продажбеното правоотношение, тъй като поради неформалния характер на продажбата, преценката за сключването на договора не следва да бъде ограничавана само до съдържанието на същия този документ, а е необходимо да се направи с оглед на всички доказателства по делото, вкл. и на тези, относно предприети от страните действия, които при определени предпоставки могат да се разглеждат като признания за съществуващата облигационна връзка, като вписването на фактурата в дневниците за продажба и покупки на продавача и купувача, отразяването на стойността ѝ в справки-декларации и ползването на данъчен кредит по нея, са обстоятелства, несъмнено релевантни за възникването на продажбеното правоотношение, по повод на което тя е била съставена. Същите тези действия по отразяване на фактурата в счетоводството на ответното дружество, включването ѝ в дневника за покупко-продажби по ДДС и ползването на данъчен кредит по същата, съответно превеждането на дължимия във връзка с продажбата ДДС от купувача по сметка на продавача, представляват недвусмислено признание на задължението и доказва неговото съществуване. По тези съображения в решение № 30/08.04.2011 г. на ВКС по т. д. № 416/2010 г., I ТО, е прието, че включването на фактурите в регистрите по ЗДДС, отразяването им в счетоводството на получателя чрез заверка на съответния счетоводен регистър и приспадането на данъчен кредит по тях, представлява потвърждаване по смисъла на чл. 301 от ТЗ от страна на купувача на действията на лицата, подписали без представителна власт процесните фактури.

Възражението на ответното дружество, че качеството на доставената битумна смес не е било такова, което отговаря на минималните стандарти, които следва да бъдат покрити при смеси от подобен тип, съдът намира за неоснователно. Както се посочи по-горе, стоката е била приета от представител на ответното дружество без забележки, като същевременно по процесната фактура, издадена във връзка с извършената доставка, са извършени две частични плащания, съответно на 26.06.2019 г. и 09.01.2020 г., като така извършените плащания представляват допълнително признание, че стоките, предмет на процесния договор за покупко-продажба са отговаряли на

уговореното между страните в качествено отношение.

От събраните по делото доказателства, включително фактура № 1000001532/26.06.2019 г., се установи в производството, че продажната цена по процесния договор за търговска продажба е следвало да бъде заплатена от купувача до 26.07.2019 г., респективно, изискуемостта на задължението на купувача за заплащане на уговорената между страните продажна цена, е настъпила считано от 26.07.2019 г.

От страна на ответното дружество, нито се навеждат твърдения, нито се ангажират доказателства, за извършено плащане на остатъка от дължимата сума по процесната фактура 1000001532/26.06.2019 г. /която именно сума е предмет на предявения за разглеждане в настоящото производство иск/, като същевремеременно от заключението на вещото лице по допуснатата и приета в производството съдебно-счетоводна експертиза се установи по делото, че неплатената част по процесната фактура 1000001532/26.06.2019 г. е в размер на 2162,82 лева.

Предвид гореизложеното, настоящият съдебен състав намира, че предявеният иск с правно основание чл. 327, ал. 1 ТЗ се явява основателен и доказан за пълния предявен размер, като ответното дружество следва да бъде осъдено да заплати в полза на ищеца сумата от 2162,82 лева, представляваща незаплатена цена на стоки – 25,140 тона гориво Полимер Модифициран Битум 45/80-65 по договор за покупко-продажба, сключен между „Т.“ ЕООД, в качеството на продавач и „Б.“ АД, в качеството на купувач, за която е издадена фактура № 1000001532/26.06.2019 г., ведно със законна лихва върху горепосочената сума, считано от 16.02.2022 г. до окончателното изплащане на вземането.

По отношение на иска с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД, съдът намира следното:

За да бъде уважен предявеният иск с правно основание чл. 86 ЗЗД, следва да бъде установено, при условията на пълно и главно доказване, наличието на главен дълг, както и забава на ответника.

Съгласно чл. 286, ал. 1 ТЗ търговска е сделката, сключена от търговец, която е свързана с упражняването от него занятие. Такъв е процесният случай, като настоящият съдебен състав намира, че правоотношението възникнало между страните в настоящото производство е такова по търговска

продажба и по аргумент от разпоредбата на чл. 286, ал. 1 ТЗ тази сделка е търговска и по отношение възникналото между страните в производството правоотношение, приложение следва да намерят и разпоредбите на Търговския закон, касаещи срока за изпълнение при парични задължения, доколкото в тази част Търговския закон е специален по отношение на общия закон – Закон за задълженията и договорите.

Съгласно чл. 303 ТЗ когато договорът не определя срока за изпълнение на задължението, ако естеството на сделката или търговският обичай не изискват друго, изпълнението може да се иска и да се извърши по всяко време през работните часове в местоизпълнението. По отношение изпълнението на паричните задължения чл. 303а ал. 3 ТЗ определя, че ако не е уговорен срок за плащане, паричното задължение трябва да бъде изпълнено в 14-дневен срок от получаване на фактура или на друга покана за плащане. По делото са представени доказателства за уговорена дата на плащане на цената за доставените и получени от купувача-ответник, по силата на сключения между страните договор за търговска продажба, стоки, а именно 26.07.2019 г., която е посочена като дата на падеж във фактура 1000001532/26.06.2019 г. и която дата, следва да се приеме, като датата, която е уговорена между страните, като датата на плащане на продажната цена по процесния договор за търговска продажба.

Беше установено по делото, че фактура № 1000001532/26.06.2019 г. е издадена от ищцовото дружество и е получена от името на ответното дружество на 26.06.2019 г., в деня на предаване и на стоката, за които обстоятелства е подписан и приемо-предавателен протокол № 161ПМБ от 26.06.2019 г. Установи се също, че извършеното от името на ответника приемане на фактура № 1000001532/26.06.2019 г. е действително и е породило действие.

Следователно, ответникът е следвало да извърши плащане на цената по процесния договор за търговска продажба на стоки на датата на уговорения между страните падеж, а именно 26.07.2019 г., като след тази дата е изпаднал в забава по отношение изпълнението на задължението си за заплащане на продажната цена по процесното договорно правоотношение и дължи обезщетение за тази си забава, считано от 27.07.2019 г.

Дори да се приеме, че между страните по процесния договор за

търговска продажба не е била уговорена дата за плащане на продажната цена, то с оглед установения по делото факт на получаване на стоките и фактура № 1000001532/26.06.2019 г. на дата 26.06.2019 г., и по аргумент от разпоредбата на чл. 303а, ал. 3 ТЗ, ответникът би дължал плащане в 14-дневен срок от получаване на фактура.

Предвид горното, настоящият съдебен състав намира, че ответникът е изпаднал в забава по отношение изпълнението на задължението за заплащане на уговорената между страните продажна цена по процесния договор за търговска продажба и дължи обезщетение за тази си забава за периода 27.07.2019 г. /денят следващ датата на падежа – 26.07.2019 г./ до 15.02.2022 г. /за датата 16.02.2022 г., която е датата на депозиране на исковата молба в съда, се претендира и законна лихва върху главницата, поради което настоящият съдебен състав намира, че за една и съща дата не следва два пъти да се присъжда обезщетение за забава в полза на ищцовото дружество/, което по реда на чл. 162 ГПК, съдът определя в размер на 561,72 лева /изчислено посредством лихвен калкулатор/, до която именно сума, искът с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД се явява основателен и доказан, и следва да бъде уважен. Искът с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД, следва да се отхвърли за разликата над сумата от 561,72 лева до пълния предявен размер от 562,93 лева и за дните 26.07.2019 г. и 15.02.2022 г.

По отношение разпределението на отговорността за разноси в производството пред СРС:

С оглед изхода на спора право на разноси в настоящото производство имат и двете страни в производството.

От името на ищеца своевременно е направено искане за присъждане на разноси в настоящото производство.

Ищецът е представил доказателства за извършени разноси, както следва: 1/ за заплатена държавна такса в настоящото производство в размер на 109,03 лева; 2/ за заплатен депозит за вещо лице по допуснатата, изслушана и приета в производството съдебно-счетоводна експертиза в размер на 250,00 лева; 3/ за заплатено адвокатско възнаграждение в настоящото производство в размер на 360,00 лева.

От името на ответното дружество своевременно е направено възражение за прекомерност на претендираното от ищцовото дружество в

производството адвокатско възнаграждение.

Съдът като взе предвид фактическата и правна сложност на делото, активното процесуално поведение на процесуалния представител на ищеца и размерът на претендираното от ищцовото дружество адвокатско възнаграждение /360 лева с включен ДДС/ намира, че възражението на ответника с правно основание чл. 78, ал. 5 ГПК се явява неоснователно и не следва да бъде уважавано, доколкото размерът на претендираното от името на ищеца в настоящото производство адвокатско възнаграждение, не надвишава минималния размер на адвокатското възнаграждение за съответния вид работа, предвиден в чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Предвид всичко гореизложено, съдът намира, че на основание чл. 78, ал. 1 ГПК ответникът „Б.“ АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, *****, следва да бъде осъден да заплати в полза на ищеца „Т.“ ЕООД, със седалище и адрес на управление: гр. София, *****, сумата от 718,71 лева, представляваща разноси в исковто производство по гр.д. № 8691/2022 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав, съразмерно на уважената част от исковете.

От името на ответника не е направено искане за присъждане на разноси в производство, поради което и разноси в полза на ответника не следва да бъдат присъждани.

От ищеца се претендират и разноси в размер на 508,00 лева, извършени във връзка с проведено от ищеца производство за обезпечаване на исковете. Представени са и доказателства за извършване на претендираните разноси, а именно за заплатена държавна такса за разглеждане искането за допускане обезпечение на бъдещи искове в размер на 40,00 лева, за заплатено адвокатско възнаграждение в производството по искането за допускане обезпечение на бъдещи искове в размер на 360,00 лева с ДДС и за заплатени такси към ЧСИ Росица Апостолова за образуване на изпълнително дело и налагане на запови в размер на 108,00 лева.

Съгласно разясненията, дадени в т.5 от Тълкувателно решение № 6/2012 г. от 06.11.2013 г., постановено по тълк. дело № 6/2012 г. на ОСГТК на ВКС, отговорността за разноси при обезпечаване на иска се реализира при постановяване на решението (по обезпечения иск), с което се разглежда спора

по същество и съобразно неговия изход. При изложеното, именно настоящият състав е компетентен да се произнесе по искане за присъждане на разноси във връзка с проведено от ищеца производство за обезпечаване на иска.

Цитираното Тълкувателно решение № 6/2012 г. от 06.11.2013 г., постановено по тълк. дело № 6/2012 г. на ОСГТК на ВКС разглежда въпроса единствено по отношение на направените в хода на съдебното производство разноси по обезпечението на иска. Съгласно формираната съдебна практика на ВКС разноси, понесени в обезпечително производство, са тези по обезпечаване на бъдещи иски или в хода на висящо исково производство, докато в останалата част /по налагане на допуснатите обезпечителни мерки/ това са разноси по изпълнителното производство, които следва да се съберат чрез съдебния изпълнител след приключване на исковото производство с влязло в сила съдебно решение и снабдяване с подлежащ на принудително изпълнение титул /в този смисъл определение № 845 от 05.12.2011г. на ВКС по ч. т. д. № 648/2011 г., I т. о., ТК,, определение № 876 от 02.12.2014 г. на ВКС по ч. т. д. № 3490/2014 г., I т. о., ТК и др, както и Определение № 336 от 21.07.2016 г. на ВКС по ч. т. д. № 874/2016 г., I т. о., ТК/. Следователно, разноси сторени в изпълнителното производство в хода на което са наложени обезпечителните мерки, не следва да се присъждат в съдебното производство.

Предвид всичко гореизложено, съдът намира, че на основание чл. 78, ал. 1 ГПК ответникът „Б.“ АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, *****, следва да бъде осъден да заплати в полза на ищеца „Т.“ ЕООД, със седалище и адрес на управление: гр. София, *****, сумата от 399,82 лева, представляваща разноси в производството по обезпечаване на иска, а именно по ч.гр.д. 3470/2022 г. по описа на СРС, I ГО, 173 състав, съразмерно на уважената част от исковите.

Така мотивиран, Софийски районен съд, II ГО, 160 състав

РЕШИ:

ОСЪЖДА „Б.“ АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, *****, да заплати в полза на „Т.“ ЕООД, със седалище и адрес на управление: гр. София,

*****), на основание чл. 327, ал. 1 ТЗ, сумата от **2162,82 лева**, представляваща незаплатена цена на стоки – 25,140 тона гориво Полимер Модифициран Битум 45/80-65 по договор за покупко-продажба, сключен между „Т.“ ЕООД, в качеството на продавач и „Б.“ АД, в качеството на купувач, за която е издадена фактура № 1000001532/26.06.2019 г., ведно със законна лихва върху горепосочената сума, считано от 16.02.2022 г. до окончателното изплащане на вземането.

ОСЪЖДА „Б.“ АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, *****, да заплати в полза на „Т.“ ЕООД, със седалище и адрес на управление: гр. София, *****, на основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД, сумата от **561,72 лева**, представляваща лихва за забава за периода 27.07.2019 г. – 15.02.2022 г., дължима върху присъдената в производството главница, **КАТО ОТХВЪРЛЯ** иска с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД за разликата над уважения размер от 561,72 лева до пълния предявен размер от 562,93 лева и за дните 26.07.2019 г. и 16.02.2022 г.

ОСЪЖДА „Б.“ АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, *****, да заплати в полза на „Т.“ ЕООД, със седалище и адрес на управление: гр. София, *****, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, сумата от **718,71 лева**, представляваща разноси в исковто производство по гр.д. № 8691/2022 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав, съразмерно на уважената част от исковете.

ОСЪЖДА „Б.“ АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, *****, да заплати в полза на „Т.“ ЕООД, със седалище и адрес на управление: гр. София, *****, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, сумата от **399,82 лева**, представляваща разноси в производството по обезпечаване на иска, а именно по ч.гр.д. 3470/2022 г. по описа на СРС, I ГО, 173 състав, съразмерно на уважената част от исковете.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____